

# De sjuttio bortglömda åren för Tyrus

Jeff Pippenger

2023-08-12

## De sjuttio bortglömda åren för Tyrus

Alla profeterna identifierar världens slut.

”Var och en av de forntida profeterna talade mindre för sin egen tid än för vår, så att deras profeterande gäller för oss. ’Men allt detta vederfors dem såsom förebilder, och det blev nedskrivet till varning för oss, till vilka tidernas slut har kommit.’ 1 Korinthierbrevet 10:11. ’Det uppenbarades för dem att det inte var sig själva utan oss de tjänade med det som nu har förkunnats för er genom dem som har predikat evangeliet för er i den Helige Ande, sänd från himlen, ting som änglar åstundar att blicka in i.’ 1 Petrusbrevet 1:12....”

”Bibeln har samlat och sammanbundit sina skatter för denna sista generation. Alla Gamla testamentets historias stora händelser och högtidliga skeenden har upprepats och upprepar sig i församlingen i dessa sista dagar.” Selected Messages, bok 3, s. 338, 339.

Alla Bibelns böcker finner sin fullbordan i Uppenbarelsboken.

”I Uppenbarelsboken möts och avslutas alla Bibelns böcker.” Apostlagärningarna, 585.

Det slutliga varningsbudskapet till planetens jordens invånare identifieras i Uppenbarelsboken arton.

Och därefter såg jag en annan ängel komma ner från himlen, med stor makt; och jorden upplystes av hans härlighet. Och han ropade mäktigt med stark röst och sade: Fallet, fallet är det stora Babylon, och det har blivit en boning för onda andar och ett tillhåll för varje oren ande och en bur för varje oren och avskyvärd fågel. Ty alla folk har druckit av hennes otukts vredes vin, och jordens kungar har bedrivit otukt med henne, och jordens köpmän har blivit rika genom överflödet av hennes yppighet. Uppenbarelsboken 18:1–3.

Uttrycket ”det stora Babylon” representerar den romersk-katolska kyrkan, och i Jesaja kapitel tjugotre framställs ”det stora Babylon” som Tyrus.

Utsagan över Tyrus. Jämra er, ni Tarshishs skepp, ty det är ödelagt, så att där inte finns något hus, ingen hamn att gå in i; från Kittims land har detta uppenbarats för dem. Tig stilla, ni öns invånare, du som Sidons köpmän, de som far över havet, har gjort rik. Och över stora vatten kommer Sihors säd, flodens skörd är hennes inkomst; och hon är en handelsplats för folken. Skäms, du Sidon, ty havet har talat, havets fäste, och sagt: Jag har inte varit havande och inte fött barn, jag har inte uppfött unga män och inte uppföstrat jungfrur. Såsom vid ryktet om Egypten, så skall de gripas av svår ångest vid ryktet om Tyrus. Far över till Tarshish; jämra er, ni öns invånare. Är detta er glada stad, vars ursprung är från forntida dagar? Hennes egna fötter skall bära henne långt bort för att vistas som främling. Vem har fattat detta beslut mot Tyrus, den krönande staden, vars köpmän är furstar, vars handelsmän är jordens ärade? Herren Sebaot har fattat detta beslut, för att fläcka all härlighets stolthet och för att föra alla jordens ärade i

förakt. Bred ut dig över ditt land såsom en flod, du dotter Tarshish; det finns inte mer någon återhållande kraft. Han sträckte ut sin hand över havet, han skakade rikena; Herren har gett befallning mot handelsstaden att förstöra dess fästen. Och han sade: Du skall inte mer fröjda dig, du förtryckta jungfru, Sidons dotter. Stå upp, far över till Kittim; inte heller där skall du få ro. Se kaldéernas land; detta folk var till en början intet, tills Assyrien grundade det för dem som bor i öknen. De reste upp dess torn, de uppförde dess palats; och han gjorde det till en ruin. Jämra er, ni Tarshishs skepp, ty ert fäste är ödelagt. Och det skall ske på den dagen att Tyrus skall vara glömt i sjuttio år, enligt en konungs dagar; efter slutet av sjuttio år skall det gå Tyrus såsom i skökans visa: Tag en harpa, gå omkring i staden, du glömda sköka; spela vackert, sjung många sånger, för att du må bli ihågkommen. Och det skall ske efter slutet av sjuttio år att Herren skall se till Tyrus, och hon skall återvända till sin skökolön och bedriva otukt med alla riken i världen på jordens yta. Och hennes handelsvinst och hennes skökolön skall vara helgade åt Herren; de skall inte samlas och inte läggas upp, ty hennes handelsvinst skall tillhöra dem som bor inför Herren, så att de får äta sig mätta och få varaktig klädnad. Jesaja 23:1–18.

Syster White skriver: ”Alla de stora händelserna och högtidliga skeendena i Gamla testamentets historia har upprepats och upprepar sig i församlingen i dessa sista dagar.”

Jesaja tjugotre behandlar de profetiska relationerna mellan Förenta nationerna, påvedömet, Förenta staterna och islam. För att kunna urskilja dessa sanningar måste vissa symboler i kapitlet definieras av Inspirationen. När symbolerna väl är definierade är händelseförloppet tämligen rättfram. De symboler i kapitlet som behöver definieras är:

Utsagan, Tyros, skökan, assyriern, kaldéernas land, torn och palats, Tarsis, Sichors säd, Kittéernas land, Sidon, handelsstaden, ryktet om Egypten och ryktet om Tyros, jämrandet, en dotter, sjuttio år, en konungs dagar, glömska och hågkomst

Ordet ”utsaga” i vers ett betecknar en domsprofetia mot riket Tyros.

Börda: H4853—Från H5375; en börda; särskilt tribut, eller (abstrakt) bärande; bildligt ett yttrande, företrädesvis en domsutsaga, särskilt sång; själsligt, begär: – börda, föra bort, profetia, X de satte, sång, tribut.

Tyros börda är ett av många ställen i Bibeln där den romersk-katolska kyrkans slutliga dom identifieras. En ”börda” är enligt bruk och definition en profetia, och i första hand en olycksprofetia. I Jesaja finns elva ”bördor”, och vid åtta tillfällen används ordet för att beskriva en börda som bärs på axlarna. De elva gånger då ordet ”börda” framställs som en olycksprofetia är Jesaja 13:1; 15:1; 17:1; 19:1; 21:1, 11, 13; 22:1; 30:6 och naturligtvis kapitel tjugotre, där vi finner Tyros börda. Det är värdefullt att sammanföra alla Jesajas olycksprofetior för att bedöma vilken makt som representeras i de sista dagarna. Elva olycksprofetior är svåra att behandla på en gång, så jag kommer att ge en kort definition av varje olycksprofetia för att ange sammanhanget för kapitel tjugotre.

I kapitel tretton är profetian om domen över Babylon det nutida Babylon vid världens slut, vilket är Roms sköka som också framställs i Uppenbarelsebokens sjuttonde kapitel.

Och en av de sju änglarna, som hade de sju skålarna, kom och talade med mig och sade till mig: Kom hit, så skall jag visa dig domen över den stora skökan, som sitter på många vatten, med vilken jordens kungar har bedrivit otukt, och jordens invånare har blivit druckna av hennes otukts vin. Och han förde mig bort i anden till en ödemark; och jag såg en kvinna sitta på ett scharlakansrött vilddjur, fullt av hädelsens namn, med sju huvuden och tio horn. Och kvinnan var klädd i purpur och scharlakan och smyckad med guld och dyrbara stenar och pärlor och hade i sin hand en gyllene bägare, full av styggelser och orenheten av hennes otukt. Och på hennes panna var ett namn skrivet: HEMLIGHET, DET STORA BABYLON, MODERN TILL SKÖKORNA OCH TILL JORDENS STYGGELSER. Uppenbarelseboken 17:1-5.

Jag behöver göra en liten utvikning. Syftet med studiet av profetian om Tyrus är ytterst att samordna Förenta staternas profetiska historia med Sjundedagsadventistkyrkans. Vi kommer att visa att Förenta staternas regering är det ena hornet på det lammlika vilddjuret i Uppenbarelseboken tretton och att protestantismen, som kom ut ur den mörka medeltiden, var det andra hornet. Protestantismens horn blev milleritisk adventism vid den tidpunkt då Förenta staternas protestanter förkastade den första ängelns budskap. När vi har fastslagit detta, kommer vi att visa att det protestantiska hornets historia och det republikanska hornets historia löper parallellt med varandra och uppvisar parallella profetiska kännetecken. De sitter trots allt på samma vilddjur, vilket representerar att båda hornen är samtida med varandra. Jag ska ge ett exempel på denna parallell mellan kyrkans och statens horn i Förenta staterna. De "glömmer" båda på sitt eget sätt.

Jesaja tjugotre utmärker den profetiska punkt då den påvliga makten blir bortglömd i sjuttio år, och under dessa sjuttio symboliska år glömmer människorna påvedömet och varför den mörka medeltiden kallas den mörka medeltiden. Det protestantiska hornets motto när de skilde sig från den katolska kyrkan var Bibeln och endast Bibeln. De glömde att Bibeln upplyser oss om vem påvedömet verkligen är. De glömde budskapet som är inneslutet i det heliga dokument som de hade anförtroddes och bekände sig vara dess främsta försvarare av.

"De som blir förvirrade i sin förståelse av Ordet, som underlåter att inse antikrists betydelse, kommer med säkerhet att ställa sig på antikrists sida. Nu är det ingen tid för oss att anpassa oss till världen. Daniel står i sin lott och på sin plats. Daniels och Johannes profetior skall förstås. De uttolkar varandra. De ger världen sanningar som var och en bör förstå. Dessa profetior skall vara ett vittnesbörd i världen. Genom deras uppfyllelse i dessa sista dagar kommer de att förklara sig själva." Kress Collection, 105.

På samma sätt skulle det republikanska hornet, som representerar Förenta staternas regering, vara av folket och för folket, men Förenta staternas medborgare har också glömt det heliga dokument som de anförtroddes. Det heliga dokumentet är Förenta staternas konstitution, och valspråket för den regering som var avsedd att vara för folket var åtskillnaden mellan kyrka och stat. De har glömt budskapet i den konstitution som de anförtroddes och bekände sig vara försvarare av.

"Och må man komma ihåg att det är Roms skryt att hon aldrig förändras. Gregorius VII:s och Innocentius III:s principer är alltså den romersk-katolska kyrkans principer. Och om hon blott hade makten, skulle hon tillämpa dem med lika stor kraft nu som under gångna

århundraden. Protestanter vet föga vad de gör när de föreslår att ta emot Roms hjälp i arbetet med söndagens upphöjelse. Medan de är inriktade på att förverkliga sitt syfte, strävar Rom efter att återupprätta sin makt, att återvinna sitt förlorade herravälde. Låt principen väl en gång bli fastslagen i Förenta staterna att kyrkan må använda eller behärska statens makt; att religiösa föreskrifter må genomdrivas genom världsliga lagar; kort sagt, att kyrkans och statens myndighet skall härska över samvetet, och Roms seger i detta land är säkerställd.

”Guds ord har varnat för den annalkande faran; om denna varning lämnas utan avseende, kommer den protestantiska världen att få lära känna vad Roms avsikter verkligen är först när det är för sent att undkomma snaran. Hon växer i det tysta till makt. Hennes läror utövar sitt inflytande i lagstiftande församlingar, i kyrkorna och i människornas hjärtan. Hon reser sina höga och väldiga byggnadsverk, i vilkas hemliga gömslen hennes forna förföljelser skall upprepas. Smygande och obemärkt stärker hon sina krafter för att främja sina egna syften när tiden kommer för henne att slå till. Allt hon önskar är ett gynnsamt utgångsläge, och detta ges henne redan. Vi skall snart få se och känna vad syftet med det romerska elementet är. Den som tror på och lyder Guds ord kommer därigenom att ådra sig smälek och förföljelse.” The Great Controversy, 581.

Om du kan finna någon ordbok som gavs ut före 1950 och slå upp ”scharlakansfärgad kvinna” eller någon variant av det uttrycket från Uppenbarelseboken sjutton, så identifierar var och en av dessa ordböcker från tiden före 1950 den romersk-katolska kyrkan som skökan i Uppenbarelseboken sjutton. Förenta staterna, Uppenbarelseboken trettons tvåhornade jorddjur, glömmar sitt förflutna, vare sig det gäller protestantismens horn eller republikanismens horn. Båda dessa institutioner uppstod ur protesten mot påvedömet religiösa tyranni och den politiska tyrannin hos de kungar som understödde henne, eller såsom Bibeln säger, de kungar som ”bedrev otukt” med henne. Innan vi tar oss an Jesaja tjugotre, skall vi kortfattat ge en översikt över de övriga tio gånger då Jesaja identifierar en ”domsutsaga”, ty alla de elva ”bördorna” är just det.

Jesaja tretton är utsagan om Babylon i de ”yttersta dagarna”. Babylon, som i de yttersta dagarna kontrolleras och styrs av den katolska kyrkan, består av tre makter som leder världen till Harmagedon i kapitel sexton i Uppenbarelseboken. I kapitel trettons domsprofetia mot det moderna Babylon representeras tre makter: Babylon, Lucifer och Assyrien, vilka representerar vilddjuret (Assyrien), draken (Lucifer) och den falske profeten (Babylon). Assyrien och Babylon är de två förödande makter som Gud använde för att straffa det forntida Israel, och Assyrien kom först och förde de norra tio stammarna i fångenskap, varefter Babylon tog de södra två stammarna av Juda.

Israel är ett skingrat får; lejonen har drivit honom bort. Först uppslukade Assyriens kung honom, och till sist har denne Nebukadnessar, Babels kung, krossat hans ben. Därför säger Herren Sebaot, Israels Gud, så: Se, jag skall straffa Babels kung och hans land, såsom jag har straffat Assyriens kung. Jeremia 50:17, 18.

Först förde Assyrien Israels norra tio stammar i fångenskap, och därefter förde Babylonien Judas södra två stammar i fångenskap. Båda dessa fångenskaper var en uppfyllelse av Tredje Mosebokens tjugosjätte kapitel ”sju tider”. ”De sju tiderna” i Tredje Moseboken var den allra

första "tidsprofetia" som William Miller upptäckte, och den visar att när Assyrien tillfångatog den norra stammen, markerade det början på en kringspridning som fortsatte i två tusen fem hundra tjugo år. Denna period började med deras fångenskap år 723 f.Kr. och slutade vid "ändens tid" år 1798. De södra stammarna fördes bort av Babylonien år 677 f.Kr., vilket inledde "de sju tiderna" mot Juda, vilka slutade vid samma tidpunkt som Daniels åttonde kapitel, vers fjortons, profetia om de 2300 åren, den 22 oktober 1844. Assyrien och Babylonien uppfyllde samma syfte som straff för Guds folks uppror, men straffet verkställdes först genom Assyrien och sedan genom Babylonien.

I den profetiska relationen mellan de tre makterna i kapitel tretton är Babylon bilden av Assyrien, ty hon kom senare men utförde samma verk mot Guds folk.

I kapitel femton är utsagan mot Moab riktad mot de protestantiska kyrkorna.

"Denna beskrivning av Moab representerar de församlingar som har blivit lika Moab. De har inte stått på sin pliktpost som trogna väktare. De har inte samarbetat med de himmelska väsendena genom att utöva sin av Gud givna förmåga att göra Guds vilja, tränga tillbaka mörkets makter och använda varje kraft som Gud har gett dem för att främja sanning och rättfärdighet i vår värld. De har kunskap om sanningen, men de har inte omsatt det de vet i handling." Seventh-day Adventist Bible Commentary, band 4, s. 1159.

Den protestantiska kyrka som har fallit är den kyrka som fortsatte att vandra med Herren när återstoden av protestantismen flydde vid den andre ängelns budskap. Moab är adventismen, det fallna protestantiska hornet.

Det sjuttonde kapitlet handlar om Damaskus, och det identifieras som en stad som tas bort. En stad är en symbol för ett rike, och det rike som tas bort i de "sista dagarna" är Förenta staterna.

Det nittonde kapitlet är en domsprofetia över Egypten, som representerar Förenta nationerna och hela världen.

De följande tre domsprofetiorna i kapitel tjugott är riktade mot det fruktansvärda ökenlandet i söder, Duma och Arabien. Dessa tre domsprofetior identifierar islam, i överensstämmelse med de tre veropen i Uppenbarelseboken 8:13.

Domedagsprofetian i kapitel tjugotvå skildrar skilsmässan mellan de laodiceiska adventisterna och de filadelfiska adventisterna vid söndagslagen.

Och därefter, i kapitel trettio, finner vi utsagan om sydlandets djur, vilken utgör en andra illustration av de laodiceiska adventisternas uppror. När alla bördor i Jesaja sammanförs, behandlar de i praktiken varje profetisk aktör i de "sista dagarna". Jag väljer Jesaja tjugotre för att visa att Förenta staternas historia, såsom det sjätte riket i Bibelns profetia, sträcker sig från 1798 till söndagslagen.

Eftersom "var och en av de gamla profeterna talade mindre för sin egen tid än för vår, så att deras profeterande gäller för oss", riktar sig varje profetiskt uttalande till händelserna vid världens slut. Denna sanning, förenad med det faktum att "alla Bibelns böcker möts och slutar" i Uppenbarelseboken, fastställer Uppenbarelseboken som referenspunkten för att samordna det

profetiska vittnesbördet om händelserna vid världens slut.

I Uppenbarelsebokens sjuttonde kapitel ser vi den stora skökan, som bedriver otukt med jordens kungar, och hennes slutliga dom.

Och en av de sju änglarna, som hade de sju skålarna, kom och talade med mig och sade till mig: Kom hit, så skall jag visa dig domen över den stora skökan, som sitter på många vatten, med vilken jordens kungar har bedrivit otukt, och av vars otukts vin jordens invånare har blivit druckna. Uppenbarelseboken 17:1, 2.

Profeterna motsäger aldrig varandra.

Och profeternas andar är profeterna underdåniga. Ty Gud är inte oordningens Gud, utan fridens, såsom i alla de heligas församlingar. 1 Korintherbrevet 14:32, 33.

Vid världens ände framställs ”domen över den stora skökan som sitter på många vatten”, den stora skökan ”med vilken jordens kungar har bedrivit otukt”, den stora skökan som har gjort ”jordens invånare” druckna ”av hennes otukts vin”, av Jesaja som den ”sköka” som blir glömd under ”en konungs dagar”, eller sjuttio profetiska år. När de sjuttio åren är till ända skall Tyrus ”bedriva otukt med alla världens riken”. Jesajas sköka är Johannes stora sköka. Jesajas sköka och Johannes sköka representerar den romersk-katolska kyrkan, ty en kvinna är i Guds ord en symbol för en kyrka.

Ni hustrur, underordna er era egna män såsom under Herren. Ty mannen är hustruns huvud, liksom Kristus är församlingens huvud, och han är kroppens Frälsare. Såsom nu församlingen underordnar sig Kristus, så skall också hustrurna i allt underordna sig sina egna män. Ni män, älska era hustrur, såsom också Kristus har älskat församlingen och utgivit sig själv för den, för att helga den, sedan han renat den genom vattnets bad i kraft av ordet, för att själv föra fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck eller skrynkla eller något sådant, utan för att den skall vara helig och fläckfri. Så är männen skyldiga att älska sina hustrur såsom sina egna kroppar. Den som älskar sin hustru älskar sig själv. Ty ingen har någonsin hatat sitt eget kött, utan föder och vårdar det, såsom också Herren församlingen. Ty vi är lemmar i hans kropp, av hans kött och av hans ben. Därför skall en man lämna sin far och sin mor och hålla sig till sin hustru, och de två skall vara ett kött. Denna hemlighet är stor; men jag talar om Kristus och församlingen. Dock må också var och en av er älska sin hustru såsom sig själv, och hustrun må se till att hon vördar sin man. Efesierbrevet 5:22–33.

Aposteln Paulus påvisar att Kristi kyrka i profetisk bemärkelse framställs som en kvinna. Därför är en kvinna i profetian en kyrka, men Kristi kyrka är ”helig och utan fläck”. En ohelig kyrka framställs som en ohelig kvinna; därför betecknar Jesaja en sköka och Johannes en hora. De framställer påvedömet som en hora, och Guds kyrka är en jungfru.

Ty jag nitälskar om er med Guds nitälskan; ty jag har trolovat er med en enda man för att såsom en kysk jungfru ställa fram er inför Kristus. 2 Korintherbrevet 11:2.

Guds församling framställs inte bara som en jungfru, utan hon är också trolovad med endast en man. Tyros och Johannes stora sköka bedriver otukt med jordens kungar. Den katolska kyrkan har förbindelser med flera män, inte med en enda. Daniel upplyser oss om att kungarna är riken.

Detta är drömmen; och vi skall säga dess uttydning inför konungen. Du, o konung, är en konungarnas konung; ty himmelens Gud har givit dig rike, makt och styrka och härlighet. Och varhelst människors barn bor, har han givit markens djur och himlens fåglar i din hand och gjort dig till härskare över dem alla. Du är detta huvud av guld. Och efter dig skall ett annat rike uppstå, ringare än ditt, och därefter ett tredje rike av koppar, som skall råda över hela jorden. Och det fjärde riket skall vara starkt såsom järn; ty liksom järnet krossar och övervinner allt, så skall det, såsom järnet som sönderslår allt detta, krossa och sönderbryta. Daniel 2:36–40.

I Daniel två identifieras och förklaras den bibliska profetians riken. När Daniel förklarar drömmen för Nebukadnessar, underrättar han Nebukadnessar om att han är huvudet av guld. Huvudet av guld är en kung, men en kung representerar ett rike. Den romersk-katolska kyrkan är den stora skökan som bedriver otukt med alla jordens kungar vid slutet av sjuttio profetiska år. Kungarna är symboliska för män, och Tyrus är en oren kvinna. En kvinna är en kyrka, en sköka är en ohelig kyrka; en man är en kung och en kung är ett rike. En kvinna är en kyrka och en kung är en stat. Den olagliga relationen mellan dessa två enheter representerar andlig otukt.

Förenta staternas konstitution är ett gudomligt dokument som inskriver nödvändigheten av att hålla dessa två enheter åtskilda. Även om vi ännu inte är färdiga med att identifiera Tyrus som den romersk-katolska kyrkan, förefaller det lämpligt att vid denna punkt behandla en annan symbol i Jesaja tjugotre som förklarar symboliken i man och kvinna — kyrka och stat.

Se kaldéernas land! Detta folk fanns inte till, förrän assyriern grundade det åt dem som bor i öknen; de reste dess torn, de uppförde dess palats; och han lade det i ruiner. Jesaja 23:13.

I versen grundade assyriern kaldéernas land och uppförde både ”torn” och ”palats”. Assyriern är en symbol för Nimrod, och kaldéerna representerar de religiösa ledarna för Babylons mysteriereligioner. Ett ”torn” är en symbol för en kyrka. När Jesus framställde liknelsen om vingården, kommenterar syster White liknelsen på följande sätt:

”I liknelsen representerade husbonden Gud, vingården den judiska nationen och hägnaden den gudomliga lagen, som var deras skydd. Tornet var en symbol för templet.” Messias, s. 596.

Assyrien grundade kaldeernas land, vilka uppförde en kyrka (ett torn) och ett ”palats”. Ett ”palats” representerar en ”kung”, vilken i sin tur representerar ett rike. Ett rike framställs också som en stad.

Och de sade: Nåväl, låt oss bygga oss en stad och ett torn vars spets når ända upp till himlen; och låt oss göra oss ett namn, så att vi inte förskingras över hela jordens yta. 1 Moseboken 11:4.

Det ”torn” och ”palats” som assyriern grundade är den ”stad” och det ”torn” som Nimrod byggde.

Och deras döda kroppar skall ligga på gatan i den stora staden, som andligen kallas Sodom och Egypten, där också vår Herre blev korsfäst. Uppenbarelseboken 11:8.

Den gudomliga inspirationen upplyser oss om att den ”stora staden” i Uppenbarelseboken elva representerar Frankrikes rike under den franska revolutionens tid.

”Den stora staden”, på vars gator vittnena dödas och där deras döda kroppar ligger, är ”andligen” Egypten. Av alla de nationer som framställs i Bibelns historia förnekade Egypten djärvast den levande Gudens existens och trotsade Hans bud. Ingen monark vågade sig någonsin på ett öppnare och mer övermodigt uppror mot himlens auktoritet än Egyptens kung. När Mose i Herrens namn framförde budskapet till honom, svarade farao stolt: ”Vem är Jehova, att jag skulle lyssna till hans röst och låta Israel gå? Jag känner inte Jehova, och dessutom tänker jag inte låta Israel gå.” 2 Mos. 5:2, A.R.V. Detta är ateism, och den nation som representeras av Egypten skulle ge uttryck åt ett liknande förnekande av den levande Gudens anspråk och skulle uppvisa samma anda av otro och trots. ”Den stora staden” jämförs också ”andligen” med Sodom. Sodoms fördärv genom överträdelse av Guds lag kom särskilt till uttryck i liderlighet. Och denna synd skulle också vara ett framträdande kännetecken hos den nation som skulle uppfylla denna skrifts specifikationer.

”Enligt profetens ord skulle alltså, en kort tid före året 1798, någon makt av sataniskt ursprung och väsen uppstå för att föra krig mot Bibeln. Och i det land där vittnesbördet från Guds två vittnen på detta sätt skulle bringas till tystnad, där skulle Faraos ateism och Sodoms lösaktighet bli uppenbara.

”Denna profetia har fått en ytterst exakt och slående uppfyllelse i Frankrikes historia. Under revolutionen, år 1793, ”fick världen för första gången höra en församling av män, födda och uppfosttrade i civilisationen, och som gjorde anspråk på rätten att styra en av de yppersta av Europas nationer, höja sin förenade röst för att förneka den mest högtidliga sanning som människans själ mottar och enhälligt avsäga sig tron på och tillbedjan av en Gudom.” — Sir Walter Scott, *Life of Napoleon*, vol. 1, kap. 17. ”Frankrike är den enda nation i världen beträffande vilken det finns ett autentiskt vittnesbörd bevarat om att den såsom nation räckte upp sin hand i öppet uppror mot universums Skapare. Gott om hädare, gott om otroende, har det funnits, och finns alltjämt, i England, Tyskland, Spanien och annorstädes; men Frankrike står avskilt i världshistorien såsom den enda stat som genom beslut av sin lagstiftande församling förkunnade att det inte fanns någon Gud, och vars hela huvudstads befolkning, och en väldig majoritet även på andra håll, kvinnor såväl som män, dansade och sjöng av glädje när de tog emot tillkännagivandet.” — *Blackwood’s Magazine*, november 1870.” *The Great Controversy*, 269.

Den ”stora staden” i Uppenbarelseboken elva var nationen Frankrike, som utfärdade ett ”dekret av sin lagstiftande församling” där det förkunnades att det inte fanns någon Gud. Dekretet var ett uttryck för ateism sådan den framställs genom Faraos uppror. En stor stad är ett kungarike, eller en ”nation” eller en ”stat”. I Uppenbarelseboken elva består Frankrike av två symboler — Egypten och Sodom.

Vi blir underrättade: ”Detta är ateism, och den nation som representeras av Egypten skulle ge uttryck åt ett liknande förnekande av den levande Gudens anspråk och skulle uppvisa en liknande anda av otro och trots. ’Den stora staden’ jämförs också, ’andligen’, med Sodom. Sodoms fördärv i överträdelsen av Guds lag kom särskilt till uttryck i tygellöshet.”

Den stora staden eller nationen Frankrike framställs symboliskt genom en nation (Egypten) och en stad (Sodom). Egypten ”skulle ge röst”, och en nations tal representerar statskonst, inte kyrkostyre. Egypten var staten och Sodom var kyrkan; detta är den framställning som återfinns i Uppenbarelsebokens elfte kapitel.

”Nationens ’talande’ är dess lagstiftande och dömande myndigheters handlande.” Den stora striden, 442.

I Uppenbarelseboken elva framställer Johannes den franska revolutionens händelser i profetisk symbolik. Själva revolutionen tillhandahöll rikliga historiska bevis för giltigheten av Johannes förutsägelser i kapitlet. Johannes förutsade, sedan uppfyllde den franska revolutionen förutsägelsen, och därefter identifierar och motsvarar — både förutsägelsen och det historiska uppfyllandet av förutsägelsen — händelser vid världens slut, då återigen en fördärvad stat förenas med en fördärvad kyrka. Naturligtvis följer ett blodbad på detta oheliga äktenskap. Guds rike är också en stor stad.

Och han förde mig i anden upp på ett stort och högt berg och visade mig den stora staden, det heliga Jerusalem, som kom ner från himlen, från Gud. Uppenbarelseboken 21:10.

”Brudgummens ankomst, som här framställs, äger rum före bröllopet. Bröllopet betecknar Kristi mottagande av sitt rike. Den heliga staden, det nya Jerusalem, som är rikets huvudstad och representant, kallas ”bruden, Lammets hustru”. Ängeln sade till Johannes: ”Kom hit, så skall jag visa dig bruden, Lammets hustru.” ”Han förde mig i anden bort”, säger profeten, ”och visade mig den stora staden, det heliga Jerusalem, som kom ner från himlen, från Gud.” Uppenbarelseboken 21:9, 10.” The Great Controversy, 426.

Nimrods uppror framställs genom hans byggande av ett torn och en stad, vilket är en förebild för föreningen av kyrka och stat vid världens ände, ty alla profeterna talade om världens ände. Nimrods uppror var också en fortsättning på Lucifers uppror, vars begär var att ta kontroll över både Guds kyrka och Guds stat.

Hur har du inte fallit från himlen, du Lucifer, morgonrodnadens son! Hur har du inte huggits ned till jorden, du som försvagade folken! Ty du sade i ditt hjärta: Jag skall stiga upp till himlen, jag skall upphöja min tron över Guds stjärnor; jag skall också sätta mig på församlingens berg, längst uppe i norr; jag skall stiga upp över molnens höjder; jag skall göra mig lik den Högste. Jesaja 14:12–14.

När Jesaja uppenbarar Lucifers hemliga hjärtebegär att bli ”lik den Högste”, påpekar han att Lucifer strävar efter att sätta sig på två klart åtskilda stolar. Han önskar att ”upphöja” sin ”tron över Guds stjärnor” och att ”också sitta på församlingsberget längst uppe i norr”.

Tronen är en symbol för kungens auktoritet — eller statsmakten — och ”nordansidorna” är Guds församling.

En sång och psalm av Koras söner. Stor är Herren och högt lovad i vår Guds stad, på hans heliga berg. Skönt i sitt läge, hela jordens glädje, är Sions berg, längst uppe i norr, den store Konungens stad. Gud är känd i hennes palats som en tillflykt. Psalm 48:1–3.

Jerusalem är ”den store Konungens stad” och utmärker därmed Guds politiska tron, och Jerusalem är också ”hans helighets berg”, ”längst uppe i norr”, och utmärker därmed Guds religiösa tron. Från begynnelsen framställs Satans uppror och krigföring inom ramen för hans begär att härska över både Guds kyrka och Guds stat. Satan ledde därefter Nimrods uppror, och det land som han grundade åt kaldéerna framställs som ett land där Nimrod byggde både ett torn och en stad – kyrka och stat.

Därför, när Jesajas sköka och Johannes den stora skökan bedriver otukt med jordens kungar, markerar profetian att en ohelig förbindelse äger rum mellan den romersk-katolska kyrkan och jordens kungar vid slutet av sjuttio profetiska år.

Jesajas profetiska framställning beskriver domen över skökan Tyros i kapitel tjugotre, och Johannes beskriver samma dom med symbolen av en scharlakansröd kvinna som identifieras som ”det stora Babylon”. Ett tredje vittne om samma dom över samma sköka är följande:

”Kvinnan (Babylon) i Uppenbarelseboken 17 beskrivs som ’klädd i purpur och scharlakan och smyckad med guld och ädelstenar och pärlor, och i sin hand hade hon en gyllene kalk full av styggelser och orenhet: ... och på hennes panna var skrivet ett namn: Hemlighet, det stora Babylon, skökornas moder.’ Profeten säger: ’Jag såg kvinnan berusad av de heligas blod och av Jesu martyrs blod.’ Vidare förklaras Babylon vara ’den stora stad som har kungadöme över jordens kungar.’ Uppenbarelseboken 17:4–6, 18. Den makt som under så många århundraden upprätthöll ett despotiskt herravälde över kristenhetens monarker är Rom.” The Great Controversy, 382.

Tyros är den romersk-katolska kyrkan i ”de sista dagarna”. Vid den tiden skall påvedömet träda fram och sjunga sina förföriska sånger för jordens kungar och därigenom förleda kungarna till otuktens handling, vilken profetiskt är föreningen mellan kyrka och stat.

Och det skall ske på den dagen, att Tyros skall vara bortglömt i sjuttio år, såsom en konungs dagar; efter slutet av sjuttio år skall det gå Tyros såsom med en sköka. Jesaja 23:15.

En kung är ett rike i Bibelns profetia, så Tyros skall vara glömt under den tid då ett profetiskt rike härskar i sjuttio år.

Och det skall ske på den dagen, att Tyros skall vara glömt i sjuttio år, enligt en konungs dagar; efter sjuttio års slut skall det gå Tyros såsom i skökans visa. Tag en harpa, gå omkring i staden, du glömda sköka; spela ljuvt, sjung många sånger, för att du må bli ihågkommen. Och det skall ske efter sjuttio års slut, att Herren skall hemsöka Tyros, och hon skall vända tillbaka till sin skökolön och bedriva otukt med alla rikena på jordens yta. Jesaja 23:15–17.

Under de dagar då ett rike härskar i sjuttio profetiska år skall den romersk-katolska kyrkan vara bortglömd. Vid slutet av de sjuttio åren skall den påvliga makten ”spela ljuvligt, sjunga många sånger”. Profetiskt representerar en ”sång” ”erfarenhet”.

”På glashavet framför tronen, detta hav såsom av glas, blandat med eld — så strålande är det av Guds härlighet — är den skara församlade som har ”vunnit seger över vilddjuret och över dess bild och över dess märke och över talet av dess namn”. Med Lammet på Sions berg, ”med

Guds harpor", står de, de hundra fyrtiofyra tusen som blev återlösta från människorna; och man hör, såsom dånet av väldiga vatten och såsom ljudet av stark åska, "rösten av harpospelare som spelade på sina harpor". Och de sjunger "en ny sång" inför tronen, en sång som ingen kan lära utom de hundra fyrtiofyra tusen. Det är Moses' och Lammets sång — en befrielsens sång. Ingen utom de hundra fyrtiofyra tusen kan lära den sången; ty det är sången om deras erfarenhet — en erfarenhet sådan som ingen annan skara någonsin har haft. "Dessa äro de som följa Lammet vart det går." Dessa, som har blivit förvandlade från jorden, från de levandes krets, räknas såsom "en förstlingsfrukt åt Gud och Lammet". Uppenbarelseboken 15:2, 3; 14:1–5. "Dessa äro de som komma ur den stora bedrövelsen"; de har gått igenom en nödens tid, sådan som aldrig har varit sedan något folk blev till; de har uthärdat ångesten i Jakobs nöd; de har stått utan medlare under det slutliga utgjutandet av Guds domar. Men de har blivit befriade, ty de har "tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod". "I deras mun fanns intet svek; ty de är utan fläck" inför Gud. "Därför står de inför Guds tron och tjänar Honom dag och natt i Hans tempel; och Han som sitter på tronen skall bo ibland dem." De har sett jorden förödd av hungersnöd och pest, solen med makt att sveda människorna med stark hetta, och de själva har uthärdat lidande, hunger och törst. Men "de skall icke längre hungra, ej heller längre törsta; varken skall solen falla på dem eller någon brännande hetta. Ty Lammet, som är mitt för tronen, skall valla dem och leda dem till levande vattenkällor; och Gud skall torka bort alla tårar från deras ögon." Uppenbarelseboken 7:14–17." Den stora striden, 648.

"I hans tempel talar alla om hans härlighet" (Psalm 29:9), och den sång som de återlösta skall sjunga — sången om deras erfarenhet — skall förkunna Guds härlighet: "Stora och underbara är dina verk, Herre Gud, den Allsmäktige; rättfärdiga och sanna är dina vägar, du evigheternas Konung. Vem skulle inte frukta dig, Herre, och prisa ditt namn? Ty du allena är helig." Uppenbarelseboken 15:3, 4, R.V." Education, 308.

Vid slutet av sjuttio profetiska år skall påvedömet "spela ljuvt, sjunga många sånger, för att" hon "må bli ihågkommen". Vid slutet av det rike som härskar i sjuttio profetiska år skall den romersk-katolska kyrkan påminna världen om erfarenheten i sin tidigare historia. I den historien härskade hon som den moraliska auktoriteten i ett förhållande mellan henne och Europas kungar. Denna historia identifieras med rätta som den mörka medeltiden, och allt mörker som på något sätt kan förknippas med den historia där påvedömet härskade över Europas kungar kan tillskrivas just den grundläggande handling som frambringade allt det efterföljande mörkret. Den handlingen var föreningen mellan kyrka och stat, föreningen mellan Europas kungar och den katolska kyrkan. I ett bibliskt äktenskap skall mannen råda över kvinnan, men den otukt som ägde rum i den historien var omvänd i förhållande till den sanna ordningen i relationen mellan man och kvinna.

Vid slutet av sjuttio år skall en stor kris inträffa, när det rike i Bibelns profetia som härskar över världen under den tidsperiod då påvedömet profetiskt är glömt når sitt slut. Den världsomfattande kris som framkallas genom det rikets sammanbrott öppnar dörren för den katolska kyrkan att börja göra världen uppmärksam på att världen, för att kunna ta sig igenom de svåra tider som sammanbrottet av detta rike frambringar, måste underordna sig den romersk-katolska kyrkans moraliska auktoritet, så som det illustreras i den mörka medeltidens historia.

När riket når sitt slut och påvedömet sjunger sången om sin tidigare erfarenhet, en erfarenhet som historiker betecknar som mörker, hur skulle då denna mörka historia över huvud taget kunna utgöra ett budskap som påvedömet kan framföra till jordens kungar och därigenom övertyga dem att begå otukt med henne? Varför skulle i en stor kris erfarenheten från gångna tidsåldrar, (hennes sång) hennes erfarenhet innan hon profetiskt blev glömd, utgöra den logik genom vilken jordens kungar accepterar mörkrets erfarenhet som lösningen på deras stora kris?

”En stor skara, även bland dem som inte hyser någon välvilja mot romanismen, inser föga av den fara som utgår från hennes makt och inflytande. Många hävdar att det intellektuella och moraliska mörker som rådde under medeltiden gynnade spridningen av hennes läror, vidskepelser och förtryck, och att den större upplysningen i modern tid, den allmänna kunskapsspridningen och den tilltagande frisinnadheten i religiösa frågor omöjliggör ett återuppvaknande av intolerans och tyranni. Själva tanken att ett sådant tillstånd skulle råda i denna upplysta tidsålder hånas. Det är sant att ett stort ljus, intellektuellt, moraliskt och religiöst, lyser över detta släkte. I Guds heliga ords öppna sidor har ljus från himlen utgjutits över världen. Men man bör komma ihåg att ju större det ljus är som har blivit skänkt, desto större är mörkret hos dem som förvränger och förkastar det.

”Ett bedjande studium av Bibeln skulle visa protestanterna påvedömet verkliga karaktär och få dem att avsky och sky det; men många är så visa i sina egna ögon att de inte känner något behov av att i ödmjukhet söka Gud, så att de må ledas in i sanningen. Fastän de berömmar sig av sitt ljus, är de okunniga både om Skrifterna och om Guds kraft. De måste ha något medel att stilla sina samveten, och de söker det som är minst andligt och förödmjukande. Vad de önskar är en metod att glömma Gud som skall gälla som en metod att komma ihåg honom. Påvedömet är väl ägnat att tillgodose allas dessas behov. Det är berett för två slag av människor, vilka omfattar nästan hela världen — dem som vill bli frälsta genom sina förtjänster och dem som vill bli frälsta i sina synder. Här ligger hemligheten till dess makt.”

”En tid av stort intellektuellt mörker har visat sig vara gynnsam för påvedömet framgång. Det kommer ännu att visas att en tid av stort intellektuellt ljus i lika hög grad är gynnsam för dess framgång. Under gångna tidsåldrar, när människorna var utan Guds ord och utan kunskap om sanningen, var deras ögon förbundna, och tusenden snärjdes, utan att se nätet som var utbredd för deras fötter. I denna generation finns det många vilkas ögon bländas av skenet från mänskliga spekulationer, ’vetenskap som falskeligen kallas så’; de urskiljer inte nätet och går in i det lika villigt som om deras ögon vore förbundna. Gud avsåg att människans intellektuella förmågor skulle betraktas som en gåva från hennes Skapare och användas i sanningens och rättfärdighetens tjänst; men när högmod och ärelystnad omhuldas, och människor upphöjer sina egna teorier över Guds ord, då kan intelligensen åstadkomma större skada än okunnigheten. Så kommer den nuvarande tidens falska vetenskap, som undergräver tron på Bibeln, att visa sig lika framgångsrik i att bereda vägen för antagandet av påvedömet, med dess tilltalande former, som undanhållandet av kunskap var när det banade vägen för dess upphöjelse under den mörka medeltiden.” The Great Controversy, 572.

”Romerska katoliker medger att förändringen av sabbaten gjordes av deras kyrka, och de åberopar just denna förändring som bevis på kyrkans högsta auktoritet. De förklarar att

protestanterna genom att hålla veckans första dag som sabbat erkänner hennes makt att stifta lagar i gudomliga ting. Den romerska kyrkan har inte avstått från sitt anspråk på ofelbarhet; och när världen och de protestantiska kyrkorna godtar en falsk sabbat som hon har skapat, samtidigt som de förkastar Jehovas sabbat, erkänner de i praktiken detta anspråk. De må åberopa auktoriteten för denna förändring, men felslutet i deras resonemang är lätt att urskilja. Papisten är tillräckligt skarpsinnig för att se att protestanterna bedrar sig själva och villigt sluter sina ögon för sakförhållandena. Allteftersom söndagsinstitutionen vinner insteg, gläder han sig i förvisningen om att den till sist skall föra hela den protestantiska världen under Roms baner.

”Förändringen av sabbaten är tecknet eller märket på den romerska kyrkans auktoritet. De som, med förståelse för det fjärde budets anspråk, väljer att hålla den falska sabbaten i stället för den sanna, visar därigenom sin vördnad för den makt genom vars auktoritet den allena är påbjuden. Vilddjurets märke är den påvliga sabbaten, vilken av världen har antagits i stället för den dag som Gud har bestämt.

”Men tiden att ta emot vilddjurets märke, sådan den anges i profetian, har ännu inte kommit. Prövningens tid har ännu inte kommit. Det finns sanna kristna i varje kyrka, även inom den romersk-katolska kyrkogemenskapen. Ingen blir dömd förrän han har fått ljuset och har insett förpliktelsen i det fjärde budet. Men när dekretet går ut som påbjuder den förfälskade sabbaten, och när den tredje ängelns höga rop varnar människorna för tillbedjan av vilddjuret och dess bild, då kommer gränslinjen tydligt att dras mellan det falska och det sanna. Då kommer de som fortfarande fortsätter i överträdelse att ta emot vilddjurets märke på sina pannor eller i sina händer.

”Med snabba steg närmar vi oss denna tidsperiod. När de protestantiska kyrkorna skall förena sig med den världsliga makten för att upprätthålla en falsk religion, för att motsätta sig vilken deras fäder utstod den hårdaste förföljelse, då skall det påvliga sabbatsfirandet påtvingas genom kyrkans och statens förenade auktoritet. Det kommer att ske ett nationellt avfall, som skall sluta endast i nationell undergång.” Bible Training School, 2 februari 1913.

Vi har nu berört fem av de symboler vi söker identifiera innan vi fullt ut behandlar själva kapitlet. En stad är ett rike i Bibelns profetia, och i Jesaja tjugotre finns det två rikena som är nära besläktade, men ändå tydligt olika. Det första är den ”krönte staden” och det andra är ”köpmannastaden”. I de sista dagarna är den makt som har kontroll över den trefaldiga sammanslutningen av draken, vilddjuret och den falske profeten påvedömet. Det är det rike som bär kronan.

”När vi närmar oss den sista krisen är det av yttersta vikt att samklang och enhet råder bland Herrens redskap. Världen är fylld av storm och krig och oenighet. Men under ett huvud — den påvliga makten — kommer folket att förena sig för att motsätta sig Gud i hans vittnens person. Denna sammanslutning sammanfogas av den store avfällingen. Medan han söker förena sina redskap i krig mot sanningen, kommer han att verka för att splittra och skingra dess förespråkare. Avund, onda misstankar och förtal anstiftas av honom för att åstadkomma osämja och splittring.” Testimonies, band 7, s. 182.

Riket med kronan är Tyros, vilket betyder ”en klippa”. I detta kapitel representerar Tyros påvedömet, som verkar för att förfälska Kristus, ty påvedömet är antikrist. Ordet ”anti” i antikrist betyder ”i stället för”. Påvedömet söker att efterlikna Kristus på varje nivå, och namnet Tyros betyder klippa, ty påvedömet är en förfälskning av ”evighetens klippa”.

Vem har fattat detta beslut mot Tyrus, den krönande staden, vars köpmän är furstar, vars handelsmän är jordens förnäma? Herren Sebaot har beslutat det, för att fläcka all härlighets stolthet och bringa jordens alla förnäma i vanära. Översvämma ditt land såsom en flod, du Tarsis dotter: där finns inte mer någon styrka. Han räckte ut sin hand över havet, han skakade rikena; Herren har givit befallning mot handelsstaden att fördärva dess fästen. Jesaja 23:8–11.

Vi avser att genom många vittnen visa att ”rikenas omskakning” fullbordas av Gud genom islam. Islam är den makt som väcker nationernas vrede och används för att skaka nationerna. Vid denna punkt identifierar vi att Herren har beslutat att föra i vanrykte ”alla jordens högt aktade”, vilka är de ”köpmän” och ”handlande” vilkas ”fästen” skall förstöras. Köpmannastaden och den krönande staden ”har framkallat himlens misshag”, och Herren har föresatt sig att förstöra deras ”fästen”, och detta representerar ekonomin. Ekonomins sammanbrott inträffar före söndagslagen i Förenta staterna, ty före söndagslagen kräver Förenta staternas medborgare att återföras ”till gudomlig gunst och timligt välstånd”. Deras argument är att Guds domar inte kommer att upphöra förrän söndagen ”strängt upprätthålls”. Flera bibliska vittnen är ense om att vi står på tröskeln till en väldig krasch i världens ekonomi. Denna krasch inträffar före söndagslagen, alldeles som kraschen 1837 inträffade före den 22 oktober 1844.

”Och sedan skall den store bedragaren förmå människorna att tro att de som tjänar Gud orsakar dessa olyckor. Den grupp som har framkallat himlens misshag skall lägga alla sina bekymmer på dem vilkas lydnad mot Guds bud är en ständig tillrättavisning för överträdarna. Det skall förkunnas att människorna förnärmar Gud genom att överträda söndagssabbaten; att denna synd har medfört olyckor som inte kommer att upphöra förrän söndagsfirandet strängt genomdrivs; och att de som framhåller det fjärde budets anspråk och därigenom förstör vördnaden för söndagen är folkets plågoandar, som hindrar dess återupprättelse till gudomlig ynnest och timlig välgång. Så skall den anklagelse som i forna tider riktades mot Guds tjänare upprepas och på lika välgrundade skäl: ’Och det skedde, när Ahab fick se Elia, att Ahab sade till honom: Är det du som drar olycka över Israel? Och han svarade: Jag har inte dragit olycka över Israel, utan du och din faders hus, därför att ni har övergett Herrens bud och du har följt baalerna.’ 1 Kon. 18:17, 18. När folkets vrede uppväcks genom falska anklagelser, skall de gå till väga mot Guds sändebud på ett sätt som är mycket likt det som det avfälliga Israel gick till väga mot Elia.” The Great Controversy, 590.

Elia, som på berget Karmel trädde fram mot Baals profeter och lundens präster, representerar söndagslagen. Budskapet till församlingen var: ”välj i dag vem ni vill tjäna.” När denna historia upprepas vid söndagslagen är frågan: ”vilken dag tänker ni välja, ty den dag ni väljer visar vem ni tjänar.” Före Karmelberget låg tre och ett halvt år av svår torka. Före söndagslagen kommer en rad söndagslagar, men de har inte blivit ”strängt genomdrivna”. Den princip som är förknippad med en söndagslag är att nationellt avfall följs av nationell undergång. Exemplet på detta är att Konstantin år 321 utfärdade en söndagslag, och kort därefter började de fyra första basunerna i

Uppenbarelseboken kapitel åtta att föra Västrom till dess slut år 476. Berättelsen om Konstantin är viktig, eftersom den innefattade ett gradvis upphöjande av söndagen och samtidigt gradvisa inskränkningar av sjundagssabbaten. Den gradvisa historien nådde sin slutsats när medborgarna tvingades att hålla söndagen eller bli förföljda för att de höll sabbaten. Detta är också avslutningen på den tilltagande söndagslagstiftningen i Förenta staterna. En princip som är förknippad med framtvängandet av söndagsdyrkan är: "nationellt avfall följs av nationell undergång." Denna princip innebär att ett tilltagande genomdrivande av söndagslagar framkallar ett tilltagande av Guds domar, före den egentliga söndagslagen i Uppenbarelseboken tretton, vers elva. Varje lagstiftningsåtgärd kommer att medföra en motsvarande undergång. De domar som medborgarna anklagar sabbatshållarna för att orsaka framkallas i själva verket av det tilltagande genomdrivandet av söndagslagstiftningen. Vi har inkluderat ett stycke ur The Great Controversy, som jag gav titeln Sunday Progression. Jag rekommenderar att ni läser det ännu en gång. Det finns i kategorin med rubriken The Spirit of Prophecy.

"Gud har uppenbarat vad som skall ske i de sista dagarna, för att hans folk må vara berett att stå emot motståndets och vredens storm. De som har blivit varnade för de händelser som ligger framför dem skall inte sitta i lugn förväntan på den annalkande stormen och trösta sig med att Herren skall skydda sina trogna på nödens dag. Vi skall vara som människor som väntar på sin Herre, inte i överksam förväntan, utan i ivrigt arbete, med orubblig tro. Nu är det inte tid att låta våra sinnen upptas av ting av mindre betydelse. Medan människor sover, ordnar Satan aktivt förhållandena så att Herrens folk inte skall få barmhärtighet eller rättvisa.

Söndagsrörelsen banar sig nu väg i mörkret. Ledarna döljer den verkliga sakfrågan, och många som ansluter sig till rörelsen ser inte själva vart underströmmen är på väg. Dess bekännelser är milda och till det yttre kristna, men när den skall tala kommer den att uppenbara drakens ande. Det är vår plikt att göra allt som står i vår makt för att avvärja den hotande faran. Vi bör söka avvärja fördomar genom att framställa oss själva i rätt dager inför folket. Vi bör lägga fram den verkliga tvistefrågan för dem och därigenom resa den mest verksamma protesten mot åtgärder som inskränker samvetsfriheten. Vi bör rannsaka Skrifterna och kunna ange skälet för vår tro. Profeten säger: 'De ogudaktiga skall handla ogudaktigt, och ingen av de ogudaktiga skall förstå; men de visa skall förstå.'" Testimonies, band 5, s. 452.

Det är svårt att känna igen rörelsen för söndagslagstiftning, ty den tar sig fram i "mörker", och påvedömet "i smyg och utan att väcka misstanke" "stärker sina krafter för att främja sina egna syften". Det är ett faktum att arbetet med att driva igenom söndagslagstiftning i mörker är en central fråga i prövningsprocessen för de etthundrafyrtiofyra tusen. "Ingen av de ogudaktiga skall förstå", enligt Daniel och syster White. De "ogudaktiga" i Daniel är Matteus "oförståndiga jungfrur", vilka syster White identifierar som laodicéer. De visa kommer att förstå de händelser som nu äger rum, även om historien omkring oss tycks motsäga Guds ord. Tror vi på Guds ord eller på det som sker omkring oss? Ändå har vi blivit varnade i förväg om att slutet skulle vara såsom Noas dagar.

"Världen, full av upplopp, full av gudlös njutning, sover, sover i köttslig trygghet. Människor skjuter Herrens ankomst långt ifrån sig. De hänskrattar åt varningarna. Det stolta skrytet ljuder: 'Allt förblir som det har varit från begynnelsen.' 'I morgon skall vara som denna dag, ja, ännu

mycket rikare.' 2 Petrusbrevet 3:4; Jesaja 56:12. Vi skall försjunga djupare i njutningslystnad. Men Kristus säger: 'Se, jag kommer som en tjuv.' Uppenbarelseboken 16:15. Just vid den tid då världen hånfullt frågar: 'Var är löftet om hans ankomst?' uppfylls tecknen. Medan de ropar: 'Fred och trygghet', kommer plötslig undergång. När bespottaren, den som förkastar sanningen, har blivit förmäten; när arbetets rutin inom de olika penningvinningslinjerna fortgår utan hänsyn till principer; när den studerande ivrigt söker kunskap om allting utom sin Bibel, då kommer Kristus som en tjuv.

"Allt i världen är i uppror. Tidens tecken är olycksbådande. Kommande händelser kastar sina skuggor framför sig. Guds Ande drar sig undan från jorden, och olycka följer på olycka till sjöss och på land. Det är stormar, jordbävningar, bränder, översvämningar, mord av varje slag. Vem kan läsa framtiden? Var finns trygghet? Det finns visshet i intet som är mänskligt eller jordiskt. Med hast ställer människor sig under den fana de har valt. Rastlöst väntar de och iakttar sina ledares rörelser. Det finns dem som väntar, vakar och arbetar för vår Herres ankomst. En annan grupp sluter upp under den förste store avfällingens befäl. Få tror av hela hjärtat och hela själen att vi har ett helvete att undfly och en himmel att vinna.

"Krisen smyger sig gradvis över oss. Solen lyser på himlen och fullbordar sin vanliga bana, och himlarna förkunnar alltjämt Guds härlighet. Människor äter och dricker fortfarande, planterar och bygger, gifter sig och blir bortgifta. Köpmän köper och säljer fortfarande. Människor tränger sig mot varandra och kämpar om den högsta platsen. Nöjeslystna människor strömmar fortfarande till teatrar, hästkapplöpningar och spelhålor. Den största upphetsning råder, men prøvotidens stund går hastigt mot sitt slut, och varje fall står i begrepp att avgöras för evigheten. Satan ser att hans tid är kort. Han har satt alla sina redskap i verksamhet för att människor skall bli bedragna, vilseledda, upptagna och förhaxade, till dess att prøvotidens dag är slut, och nådens dörr för alltid stängd."

Högtidligt ljuder genom århundradena till oss vår Herres varningsord från Olivberget: "Ta er till vara, så att era hjärtan aldrig tyngs av frosseri och dryckenskap och av detta livs bekymmer, så att den dagen plötsligt kommer över er." "Vaka därför och be alltid, att ni må anses värdiga att undfly allt detta som skall ske och att stå inför Människosonen." Messias, 635, 636.

I Jesajas tjugotredje kapitel är Zidon Förenta staterna och Tyros är påvedömet. Tyros och Zidon var forntida samtida feniciska städer belägna vid Medelhavets kust. De var kända för sin sjöfartshandel, sin rikedom och sitt inflytande i den forntida världen. Zidon och dess "köpmän" försåg Tarshish på nytt i denna passage. Zidons köpmän bedrev handel med "Sihors säd", vilket är "en flods skörd", och är frukten "av floden", och det är "hennes inkomst", ty hon är "folkens marknadsplats". Alla profeterna talar om världens ände, så vem är folkens marknadsplats vid världens ände? Det är USA.

Sihor är en flod i Egypten (sannolikt Nildeltat) och används för att representera världens rikedom, ty Egypten är världen. Sidons "jungfrudotter" representerar USA:s sista generation, och hon förtrycks av den krigslag som följer med söndagslagen och den nationella undergång som omedelbart följer därefter. Dessa Sidons jungfrur tillrättavisas genom frågan om Tyrus, där det sägs: "är detta er glada stad" (rike) som USA gladda sig över? Är "detta det rike" vars upphov är

från forntida dagar”, när det enligt avsnittet grundades av Nimrod, strax efter floden?

Gud har beslutat och ”föresatt sig” att straffa ”Tyrus, den krönande staden”. Påvedömet straff innefattar sammanbrottet av världens finansiella struktur, ty ”Herren har givit” ”ett bud mot” ”Sidon”, ”köpmansstaden” (Förenta staterna). Hans bud ”att förstöra fästena”, det vill säga Förenta staternas ekonomi, är sabbatsbudet, ty nationellt avfall följs av nationell undergång.

Påvedömet straffdom börjar med hela världens ekonomiska sammanbrott som en reaktion på att Förenta staternas ekonomi förstörs. Sidon har ett ”hus” förbundet med sin ekonomi och representerar därmed en finansiell struktur som blir förstörd, ty man kan inte längre komma in där. Inga fler investeringar eller vinster från det ”huset”, ty det är förstört. Förstörelsen äger rum vid söndagslagen, även om det redan före söndagslagen finns tilltagande domar. När sammanbrottet slår till kommer påvedömet, USA med sina köpmannafurstar och ärofulla handelsmän samt Tarshishs skepp att ”jämra sig”.

Platsen ”Tarshish” i detta avsnitt förknippas med rikedom i forntiden, och Tarshishs skepp i Bibeln är den främsta symbolen för ekonomisk styrka.

Ty konungens skepp gick till Tarshish med Hurams tjänare; en gång vart tredje år kom skeppen från Tarshish och förde med sig guld och silver, elfenben samt apor och påfåglar. Och konung Salomo överträffade alla jordens kungar i rikedom och vishet. 2 Krönikeboken 9:21, 22.

Skepp representerar ekonomisk styrka, och Tarshish är det ledande ekonomiska skeppet i Bibelns profetia. Den sista generationen av Tarshish, representerad av Tarshish’ ”dotter”, uppmanas att ”drag[a] genom ditt land såsom en flod”, och vad hon finner är att hennes land ”icke mer har någon styrka” och inte längre kan ”fröjda sig” över Tyrus’ rike. Den styrka de sökte var Sidons forna ekonomiska styrka, men den var borta, ty havet hade talat ”sägande: Jag har icke födslovänder och föder icke barn, ej heller uppföder jag unga män eller fostrar jungfrur”, och därigenom identifieras havets sista generation, det vill säga världens folk som klagar över förstörelsen av världens ekonomi, och vid den tidpunkten vaknar världens folk upp till verkligheten att de är den sista generationen i jordens historia, och då är det för sent att bereda sig för det eviga livet.

”Pengar kommer snart att mycket plötsligt förlora i värde, när verkligheten av eviga scener öppnas för människans sinnen.” Evangelism, s. 62.

Det finns två ”rapporter” eller budskap som orsakar smärta för alla i avsnittet. Den första ”rapporten” gäller Egypten och den andra ”rapporten” är Tyrus. Rapporten om Egypten står i preteritum, ty Jesaja säger: ”såsom vid budskapet om Egypten”, och visar därigenom att Gud hade gjort något med Egypten före sin förstörelse av Sidon (USA). Det Gud gjorde med Egypten, vilket också utgör ”rapporten” om Egypten, var att han förstörde Egypten i samband med första gången Gud ingick förbund med ett utvalt folk. De två rapporterna är samma ”rapport”. Rapporten om Egypten är början och rapporten om Tyrus är slutet. Alfa och Omega har åskådliggjort förbundet med de etthundrafyrtiofyra tusen i de sista dagarna genom den inledande historien om detta ämne. ”Rapporten” om Egypten är befrielsen vid Röda havet, när Farao och hans här förstördes, vilket är

en förebild på Guds folks slutliga befrielse, sådan den representeras av den ”rapport” som är ”profetian om Tyrus.”

Den makt som i Bibeln representeras som den som fördärvar Tarsisskeppen är islam. Ämnet islam kommer att behandlas senare, så vi kommer att ta upp ämnet mer utförligt vid ett senare tillfälle. I avsnittet framställs den som ”Kittim”, ett forntida ord för Cypern, och avsnittet säger att Sidons och Tyrus undergång uppenbaras från ”Kittim”. Symbolen för islam innefattar en mycket specifik framställning av Förenta staternas undergång i Bibelns profetia.

Det är viktigt att följa de dagar och år som omtalas i Jesajas bok, ty de anger ofta den profetiska tiden för det avsnitt som följer. Jesaja tjugotre följer på ”utsagan” om Synerdal i kapitel tjugotvå, vilket föregås av kapitel tjugoeft, som har tre ”utsagor”, och alla tre identifierar islam. Före detta kapitel, i vers ett av kapitel tjugo, anges den profetiska historiens sammanhang, där de följande domsprofetiorna identifieras i de efterföljande kapitlen.

Det år då Tartan kom till Ashdod, när Sargon, kungen i Assyrien, hade sänt honom, och han belägrade Ashdod och intog det. Jesaja 20:1.

Ordet ”Tartan” kan vara ett namn, men är sannolikt en titel på en militär ledare. Tartan kom till Ashdod, en stad i Egypten, och intog den under den historiska period då assyrierna steg för steg tog kontroll över världen. Assyrien var en förebild för Babylon. Både Assyrien och Babylon var riken som kom från norr, riken som identifieras som ”lejon” vilka ”förskingrade” Guds får, och båda får samma straff. Assyrien var först, Babylon var sist.

Israel är ett skingrat får; lejonen har drivit honom bort: först har Assyriens kung slukat honom, och till sist har denne Nebukadnessar, Babylons kung, krossat hans ben. Därför säger Herren Sebaot, Israels Gud, så: Se, jag skall straffa Babylons kung och hans land, såsom jag har straffat Assyriens kung. Jeremia 50:17, 18.

Profetiskt sett är de båda den ”högmådige assyriern”.

”När Sanherib, den högmådige assyriern, smädade och hädade Gud och hotade Israel med förintelse, ’skedde det den natten, att Herrens ängel gick ut och slog i assyriernas läger ett hundraåttiofem tusen.’ Där blev ’alla tappra stridsmän och hövdingar och befälhavare’ avhuggna ur Sanheribs här. ’Så vände han tillbaka till sitt land med skam i ansiktet.’ [2 Kung. 19:35; 2 Krön. 32:21.]” Den stora striden, 512.

Det år då ”Tartan kom till Ashdod” och ”intog det” representerar den gradvisa erövringen av världen genom den påvliga makten, sådan den illustreras i de sex sista verserna av Daniel elva. Historien om söndagslagskrisen, som utgör den undersökande domens ”yttersta dagar” och som leder direkt in i den verkställande domen (de sju sista plågorna), är den historiska inramning som representeras av det ”år” då Tartan kom till Ashdod. Med denna historias sammanhang på plats frambär Jesaja därefter tre domsprofetior rörande islam, en rörande laodiceisk adventism och sedan bördan över Tyrus. Kapitel tjugofyra är ett av de klassiska exemplen på de sju sista plågorna, vilket följs av kapitel tjugofem som representerar Guds folks slutliga befrielse, där vi finner Guds folk uttrycka ett av de mest välkända uttalandena under den stora nödens tid.

Och det skall sägas på den dagen: Se, denne är vår Gud; vi har väntat på honom, och han skall frälsa oss. Denne är Herren; vi har väntat på honom. Låt oss vara glada och fröjda oss över hans frälsning. Jesaja 25:9.

De etthundrafyrtiofyra tusen är de visa jungfrurna som väntade på att deras Herre skulle komma till bröllopet, fastän Han dröjde i enlighet med liknelsen om de tio jungfrurna. De är inte laodiceer, de är filadelfier. Hittills har denna artikel fastställt sammanhanget.

År 1798 tog Napoleon påven till fånga och tillfogade därigenom det profetiska dödliga sår som blir läkt vid världens ände enligt Uppenbarelseboken tretton. Vid den tidpunkten intog Förenta staterna sin plats som Bibelprofetians sjätte rike enligt Daniel två, sju, åtta och elva samt Uppenbarelseboken tolv, tretton, sexton, sjutton och arton. Från den tidpunkten och framåt har både Förenta staternas republikanska horn och det protestantiska hornet (adventismen) glömt vem påvedömet är. År 1798 är det första året då nationerna i resten av världen erkände Förenta staterna som en suverän nation, och det är också det år då den första ängels budskap trädde in i historien.

En protestants ”motto” vid den tiden var: ”Bibeln och endast Bibeln.” Protestanterna identifierar sig som försvarare av Bibeln allena, och när adventismen övertog deras mantel vid den andre ängels ankomst, antog de detta ”motto” och blev därefter kallade ”bokens folk”. Genom William Millers tjänst hade de fått en uppsättning regler som, om de brukades rätt, skulle öppna Bibeln för sinnena hos alla som önskade höra. Millers regler för den profetiska uttolkningen är det som Inspirationen säger att vi måste studera, om vi skall förkunna den tredje ängels budskap.

Kristus sade: ”Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv och ta sitt kors och följa mig.” Åter sade han: ”Jag är världens ljus; den som följer mig skall inte vandra i mörkret.” Sanningens ljus går fram såsom en brinnande lampa, och de som älskar ljuset skall inte vandra i mörkret. De skall utforska Skrifterna, för att de med visshet må veta att de lyssnar till den sanne Herdens röst och inte till en främlings.

”De som är sysselsatta med att förkunna den tredje ängels budskap rannsakar Skrifterna enligt samma plan som fader Miller antog. I den lilla bok som bär titeln Views of the Prophecies and Prophetic Chronology framlägger fader Miller följande enkla men förståndiga och viktiga regler för bibelstudium och bibeltolkning:

”1. Varje ord måste ha sin rätta betydelse i förhållande till det ämne som framställs i Bibeln; 2. Hela Skriften är nödvändig och kan förstås genom flitig tillämpning och studium; 3. Intet av det som uppenbarats i Skriften kan eller kommer att döljas för dem som ber i tro utan att tvivla; 4. För att förstå läran skall man sammanföra alla skriftställen om det ämne man önskar förstå, och sedan låta varje ord utöva sitt rätta inflytande; och om man kan utforma sin lära utan motsägelser, kan man inte vara i villfarelse; 5. Skriften måste vara sin egen uttolkare, eftersom den är sin egen regel. Om jag är beroende av att en lärare utlägger den för mig, och han skulle gissa sig till dess mening, eller önska att den vore så på grund av sin sekteriska trosbekännelse, eller för att anses vis, då är hans gissning, önskan, trosbekännelse eller vishet min regel, och inte Bibeln.”

”Det ovanstående är en del av dessa regler; och i vårt studium av Bibeln gör vi alla väl i att beakta de principer som där framläggs.

”Äkta tro är grundad på Skrifterna; men Satan använder så många medel för att förvränga Skrifterna och införa villfarelse, att stor varsamhet behövs om man vill veta vad de verkligen lär. Det är en av denna tids stora villfarelser att uppehålla sig mycket vid känslan och göra anspråk på uppriktighet, medan man ignorerar Guds ords tydliga utsagor därför att detta ord inte överensstämmer med känslan. Många har ingen annan grund för sin tro än känslan. Deras religion består i sinnesrörelse; när den upphör, är deras tro borta. Känslan kan vara agnar, men Guds ord är vetet. Och ”vad”, säger profeten, ”har agnarna med vetet att göra?”

”Ingen kommer att bli fördömd för att inte ha tagit vara på det ljus och den kunskap som de aldrig hade och inte kunde få. Men många vägrar att lyda sanningen som frambärs för dem genom Kristi sändebud, därför att de vill rätta sig efter världens måttstock; och den sanning som har nått deras förstånd, det ljus som har lyst i själen, kommer att fördöma dem i domen. I dessa sista dagar har vi det samlade ljus som har lyst genom alla tidsåldrar, och vi skall hållas ansvariga i motsvarande grad. Helighetens stig ligger inte på samma nivå som världen; den är en upphöjd väg. Om vi vandrar på denna väg, om vi löper på Herrens buds väg, skall vi finna att den ’rättfärdiges stig är såsom det skinande ljuset, vilket lyser mer och mer till dess dagen når sin fullhet.’” Review and Herald, 25 november 1884.

Du kan läsa mer i detalj om William Millers regler i artikeln med titeln William Miller under kategorin Profetiska nycklar.

I ”vårt studium av Bibeln gör vi alla väl i att ge akt på de principer som framställs” i ”fader Millers” regler för profetisk uttolkning. Protestantismens horn fick det heliga dokument som vi kallar Bibeln, och det anförtroddes också ansvaret att försvara och främja de principer som däri är innefattade, och det protestantiska hornet fick även en uppsättning regler för att rätt dela de heliga dokumentens innebörd och avsikt.

Republikanismens horn gavs ett heligt dokument som vi kallar konstitutionen, och gavs också ansvaret att försvara och främja de principer som däri finns nedlagda. Det republikanska hornet gavs även en uppsättning regler för att rätteligen urskilja det heliga dokumentets betydelse och avsikt. De regler som gavs för att rätteligen urskilja konstitutionen är rättighetsförklaringen, och den inskriver konstitutionens viktigaste syfte i rättighetsförklaringens första bestämmelser. Det första tillägget som anges i rättighetsförklaringen är religionsfrihet, yttrande- och tryckfrihet samt pressfrihet.

”Kongressen skall inte stifta någon lag om upprättandet av en religion eller som förbjuder dess fria utövning; ej heller inskränka yttrandefriheten eller pressfriheten; ej heller folkets rätt att fredligt samlas och att hos regeringen anhålla om gottgörelse för missförhållanden.” Förenta staternas konstitution, tillägg I

Söndagslagen är ett öppet angrepp mot den första bestämmelsen i konstitutionen, som garanterar religionsfrihet, vilken undanröjs genom söndagslagen, och markerar därmed slutet för konstitutionen, slutet för Förenta staterna som det sjätte riket i Bibelns profetia och början på

förföljelsen mot dem som då förkunnar den tredje ängelns budskap med hög röst. De som förkunnar den tredje ängelns höga rop och protesterar mot förstörelsen av det första tillägget och konstitutionen blir förföljda av dem som skulle ha upprätthållit och tillämpat de heliga regler som försvarar det heliga dokument som de blivit insatta att försvara. Detta är en illustration av att förstå och tillämpa de parallella historierna om de två hornen på det lammaliknande jorddjuret. Konstitutionens grundlagsfäder motsvarar fader Miller. Benämningen fader som används om Miller används för att beteckna en ledare, inte en påvlig präst. Bibeln förbjuder att kalla män fader när de gör anspråk på att vara andliga vägledare. Milleriterna är uppkallade efter sin fader, såsom ofta är fallet. Att missa denna åtskillnad är att missa något av vad Elias budskap innebär, när det vänder fädernas hjärtan till barnen och barnens till fäderna.

Förenta staterna i Jesaja tjugotre är Bibelns profetias sjätte kungarike, och det förblir så till dess att det omstörtar sin konstitution vid den snabbt annalkande söndagslagen. Det sjätte kungariket härskar i sjuttio profetiska år, vilka är en kungs dagar. Det kungarike (en kung är ett kungarike) som härskade i sjuttio år var Babylon. Under de sjuttio åren var statens horn Babylons regering och kyrkans horn kaldéerna. Daniel, Shadrak, Meshak och Abed-Nego representerar de etthundrafyrtiofyra tusen. Båda hornen och Guds folk framställs i Daniels vittnesbörd. De sjuttio fångenskapsåren i Babylon var en kungs dagar, vilka Jesaja använder för att identifiera att Förenta staternas profetiska historia och adventismens historia sträcker sig från 1798 till söndagslagen.

Att identifiera att den profetiska historiens linje för Förenta staternas båda horn gör det möjligt för oss att betrakta slutet och början, med de två hornens vittnen för att identifiera det andra hornets kännetecken. När allt kommer omkring var hornen desamma. I Daniel fanns det horn, några brutna, med horn som växte fram ur det brutna hornet. Somliga horn i Daniel var inte lika stora som de andra och uppstod senare än de andra. Så är det inte med Förenta staternas två horn. Dessa två horn löper parallellt med varandra genom samma historia och frambringar samma vägmärken, även om de skiljer sig från varandra i fråga om sitt syfte. Det finns förbehåll inom historien som också är viktiga att förstå.

I adventismens begynnelse skedde en förändring från den profetiska historia som representeras av församlingen i Filadelfia till församlingen i Laodicea. Därför måste det vid slutet ske en förändring från Laodiceas profetiska historia. Jesu Kristi uppenbarelse innefattar ljuset från denna förståelse, och det är en del av det som nu blir upplåst.

Och ”efter sjuttio års slut” skall påven ”sjunga”, och den ”glömda” ”skökan” skall bli ihågkommen. Hon blir ”ihågkommen” vid söndagslagen, där frågan står mellan tillbedjan av solen och tillbedjan av den dag som Guds lag befallde människorna att ”komma ihåg”.

I denna artikel har vi identifierat att historien om Babylons sjuttioåriga välde utgör en förebild för Förenta staternas historia från 1798 fram till söndagslagen. I en tidigare artikel, och ofta i Habackuks tavlor, identifierar vi att fångenskapen i och befrielsen från Egypten också utgör en förebild för Förenta staternas och Guds folks historia. Dessa fyra historieskildringar—Babylon, Egypten, adventismen och Förenta staterna—är inte de enda linjer som kan läggas på dessa linjer, men när vi tillämpar lagen om första omnämmandet på dessa fyra linjer är det helt förbluffande. Jag

vill avsluta denna artikel med en enkel och partiell illustration av vad jag menar och av vad jag avser att fortsätta med när vi vid ett senare tillfälle ytterligare behandlar historien i Jesaja tjugotre.

Babylons historia har en omvänd kung i början och en ogudaktig kung i slutet. Det spelar ingen roll om det vore Biden eller Trump, ty Daniels bok lär att det är Gud som upphöjer härskare och avsätter dem. Det man med säkerhet kan säga om antingen en demokratisk eller republikansk ledare vid tiden för söndagslagen är att han är en ogudaktig ledare. Nebukadnessar var Babylon; han var Babylons tyrann, villig att kasta tre goda män i elden. Men han blev till slut omvänd till Daniels Gud. Så var det inte med den siste ledaren, Belsassar. Han var en ogudaktig kung. Förenta staterna börjar i profetian som ett lamm, en symbol för Kristus och hans offer för mänskligheten. I slutet kommer Förenta staterna att tala såsom en drake. Förändringen från Kristus till Satan i denna historiska linje representeras av skillnaden mellan Nebukadnessar och Belsassar.

”Belsassar hade fått många tillfällen att lära känna och göra Guds vilja. Han hade sett sin farfar Nebukadnessar förvisad från människors sällskap. Han hade sett det förstånd, som den stolte monarken berömde sig av, tas ifrån honom av den som hade gett det. Han hade sett kungen drivas bort från sitt rike och göras till de vilda djurens följeslagare. Men Belsassars kärlek till nöjen och självhävdelse utplånade de lärdomar han aldrig borde ha glömt; och han begick synder liknande dem som drog iögonfallande domar över Nebukadnessar. Han slösade bort de tillfällen som nådigt hade getts honom och försummade att använda de möjligheter som stod inom hans räckhåll för att lära känna sanningen. ’Vad måste jag göra för att bli frälst?’ var en fråga som den store men dåraktige kungen likgiltigt gick förbi.” Bible Echo, 25 april 1898.

Lägg märke till att den ogudaktige Belsassar var den dåraktige kungen. Han drabbades av samma dom som sin fader Nebukadnessar, ty båda domarna framställdes som de ”sju tiderna” i tredje Moseboken tjugosex. Nebukadnessar var ute på fälten och levde som ett djur i två tusen fem hundra tjugio dagar, vilket är sju bibliska år, och domen över hans son Belsassar, som skrevs på väggen, representerar likaledes två tusen fem hundra tjugio. Skillnaden var att domen över Nebukadnessar omvände honom och gjorde honom till en vis kung, medan domen över Belsassar kom över den dåraktige kungen.

”Över Babylons siste härskare hade, liksom i förebild över dess förste, den gudomlige Väktarens dom kommit: ’O konung, ... till dig är det sagt: Riket har tagits ifrån dig.’ Daniel 4:31.” Prophets and Kings, 533.

Skriften på väggen för den siste presidenten är det första tillägget, som identifierar åtskillnadens ”mur” mellan kyrka och stat, vilken den siste dårlige kungen inte förstår. De ”sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex representerar en ”förskingring av folket” som fullbordas av kungen i norr vid söndagslagen. Denna förskingring är den nationella undergång som följer på söndagslagen. Den sjätte nationen glömde lärdomarna från sina grundlagsfäder, som utformade konstitutionen för att skydda inte bara mot en fördärvad kyrka, utan också mot de tyranniska europeiska kungar som den fördärvade kvinnan låg med. Grundlagsfäderna representerar dem som förkastade påvedömet och Europas kungar, ty de visste av egen erfarenhet, efter att ha kommit ut ur en förskingring på ett tusen två hundra sextio år av påvligt mörker, att skydd mot den sortens tyranni måste vara huvudstycket i deras nya konstitution. De var visa fäder, de var lammlika, men så är det inte med

den siste fadern, ty han skall tala såsom en drake. Fäderna kom ut ur en förskingring och sonen går tillbaka in i en förskingring. Tyrannen i båda fallen är det första påvedömet och det sista påvedömet.

Symbolen för domen över Nebukadnessar, den förste kungen, och den siste kungen Belsassar var de "sju tiderna" av skingring i Tredje Moseboken tjugosex. Nebukadnessar upplevde det, och Belsassar fick det skrivet på väggen som sin epitaf just den natt då han dog. Symbolen för det republikanska hornet i dess början var dess flykt undan kungen i nordens slaveri, och symbolen för det republikanska hornet vid dess slut är fångenskap åstadkommen av kungen i norr. Söndagslagen är den "just den natt" då det dör som Bibelprofetians sjätte rike. I alla fyra framställningarna, Belsassar, Nebukadnessar samt det republikanska hornets början och slut, är tjugofem tjugo i Tredje Moseboken tjugosex den symbol som framställs i början och i slutet. Det representerar Alpha och Omegas signatur.

Den första "tidsprofetia" som William Miller upptäckte var de tvåtusenfemhundra tjugo åren i Tredje Moseboken 26. Den var den första stenen i den grund som Jesus lade genom Millers verk. Den var också den första grundläggande sanningen som sattes åt sidan av adventismen år 1863. När alla Millers sanningens stenar hade lagts in i grunden, framställdes dessa sanningar på Habackuks två tavlor, vilka är pionjärdiagrammen från 1843 och 1850. Dessa två tavlor representerar förbundsförhållandet mellan Gud och Hans benämnda folk, på samma sätt som de två tavlorna med de tio budorden representerade förbundet med det forntida Israel.

Vid slutet av det laodiceiska adventismen, när den spys ut ur Herrens mun vid söndagslagen, är skriften på väggen dessa två heliga pionjärscheman. Scheman som de inte förmår läsa, eftersom de vägrade att låta sig gagnas av varningsbudskapet i början av sin historia....

Finanskrisen 1837 i Förenta staterna var en komplex händelse som utlöstes av en kombination av ekonomiska faktorer, politiska åtgärder och spekulativ verksamhet.

Spekulativ bubbla: Under åren som ledde fram till 1837 rådde en spekulativ boom inom mark och investeringar, delvis driven av landets expansion västerut. Markspekulation, särskilt på västfrontieren, ledde till uppdrivna markpriser och överdriven upplåning.

Lättillgänglig kredit och spekulativ utlåning: Banker och finansinstitut beviljade stora mängder krediter och lån, ofta utan tillräcklig säkerhet. Denna lätta tillgång till kredit bidrog till den spekulativa frenesi som rådde och ökade riskerna för finansiell instabilitet.

Bankernas överexpansion: Bankerna utvidgade snabbt sin verksamhet och gav ofta ut mer papperspengar (sedlar) än de hade specie (guld och silver) som täckning för. Denna praxis, känd som "wildcat banking", ledde till ett överflöd av oreglerad och opålitlig valuta i omlopp.

Jacksons ekonomiska politik: President Andrew Jacksons politik bidrog till att förvärra krisen. År 1836 utfärdade han Specie Circular, som krävde att offentlig mark skulle köpas med hårdvaluta (guld och silver) i stället för papperspengar. Detta ledde till en rusning för att växla banksedlar mot specie, vilket orsakade finansiella påfrestningar och bankkollapser.

Internationella faktorer: Krisen i Förenta staterna påverkades också av internationella ekonomiska förhållanden. En nedgång i den brittiska ekonomin, en av Förenta staternas viktigaste handelspartner, ledde till en minskad efterfrågan på amerikanska varor och exportprodukter. Detta påverkade i sin tur amerikanska företag och bidrog till den ekonomiska nöden.

Panik och bankrusningar: I maj 1837 ledde en rad finansiella chocker, däribland bankkollapser och åtstramningar av krediten, till panik bland investerare och insättare. Denna panik utlöste en våg av bankrusningar och en allvarlig kreditåtstramning.

Penningmängdens sammandragning: När banker gick omkull och kreditgivningen stramades åt, minskade den totala penningmängden i ekonomin avsevärt. Denna sammandragning av penningmängden förvärrade de ekonomiska svårigheterna och fördjupade recessionen. Kombinationen av dessa faktorer ledde till en allvarlig ekonomisk nedgång, kännetecknad av bankkollapser, arbetslöshet, minskade konsumentutgifter och en allmän ekonomisk depression.

”Vi har ingenting att frukta för framtiden, utom om vi skulle glömma den väg Herren har lett oss, och hans undervisning i vår tidigare historia.” *Life Sketches*, 196.